

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIAS SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'50	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. a atrassats des 2.º tom.....	0'05	»
Id. id. des 1.º tom.....	0'07	»

SONARÀ GADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España ..	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè..	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	5'50

ELS INNOGENTS.

Innocent, vòl dí ignorant de bona lley; per axò nòltros demà feym festa. Ignorants de bona lley volèm essè per podè fé festa cada any el dia 28 de Decembre, maldement aquesta festa ó sia sa nòstra ignorancia mos fassa essè víctimes d'els engañs d'els altres, y sia mirat l'engañy còm a digue d'alabansa dins una època tan pervertida còm sa que corrèm.

—¡Qu' es de viu En Fulano! (diu la gent) ¡Que es d' agut!

Tu creurías qu' ha fet creure à n' En Mengano que la Mare-de-Deu havia nòm Juana?

—¿Y tú que no sabs lo que passa amb Don Toni y es seu cotxé En Tomeu?

—¿Que passa?

—Don Toni; tu ja sabs que va de cap cayguda fa estona y está que s' aferriaria à un ferro flameljout per trobá doblés. S'altre dia, ydò, que ja no sabia ahont acodí, va sospitá si En Tomeu hauría fet qualque raconet à forsa d' afluxarse de fuma y de beure y d' aná de diversions; y el m' agafá à un recó, comensá à entrarli per lo divino y à ferli llástimes y promesas y que sé jo que més, fins qu' En Tomeu li digué plorant:

—Señor, que no estiga enfadat. Jo tench à un recó de sa caixa vuyt unses qu es tota sa méua pobresa y pòt dispòndre d' elles desd' ara.

—Jo' t donaré un recibo ben estirat y te faré els interessos per adelantat.....

—Ahont me vé; (li contestá.) De vostè no tench de mestlé recibos ni interessos. Jo' ls hi deix de bon cò perqu' es vosté, y no perque me fassan fruyt de cap casta. Si demà, per una malaltía de sa dòna ó méua los hagués mesté, vostè los me tornaría totduna.

—Totduna, Tomeu. Axò será per mí una obligació sagrada.

Y En Tomeu li doná ses vuyt unses.

—Pòbre Don Toni. Ahí el me mirava assegut à sa butaca d' es Teatro y estava tan capficat y trist que me va fé una llastima majó.

—Y En Tomeu no los tornarà veure

pus en aquests doblés, perqu' el seu seño ja no hey veu de cap bolla y lo que té no li basta per pagá à mitjes tot quant té amb hipotèca.

—Ydò, que no hagués estat torpe. Ben merescut li está.

Ja heu veys, gent ignorant, lo que passa en aquest mon de misèries. Es bons son vituperats y es dolents ensalsats. Avuy en dia es creure de bona fé lo qu' un altre mos fa à sebre, mentint amb tota seriedat, es tení títol de torpe; y es arrieta es no pensá que un germà nòstro sia capás de volermós farci d' embusteries; y s' enganá à un conegut ó amich nòstro es una còsa digua d' essè aplaudida. Axò pròva qu els pèrns del mon se son capgirats del tot.

Nòltros, sempre constants en so nostro propòsit de volè conservá s' ignocència del neixe y no volè sebre sa malicia del mon, dema volèm fé festa maldement n' hi haja qu' hajan augurat que era es dia de sa nòstra mòrt. Amb aquestes mos trobám. Mes, un' oronella no fa estiu; y tots aquells que sense sabrerhó de cèrt han escampat tan mala nòva, assegurant lo que no sabian, han baratat sa seua bona ignorancia amb una verdadera ignorancia de mala lley; perqu' han afirmat lo que no es vé. Nòltros no mos volèm morí encara, y si p el cas hem estat malalts ó una mica encadarnats, aquesta malaltía es bona de curá, gracies a Deu, y son molts amb un hivèrn tan fret els encadernats y ferits de mal.

Per donarlós els molts anys anám à posá en coneixement de tots els nòstros ignorants lectors una alegre noticia ben diferenta de sa que los puga havè arribat dins ses oreyes. Sa nòva alegre es de que dissapte qui vé L'IGNORANCIA haurá entrat dins el seté any de sa séua vida; y per celebrá dignament sa séua creixensa, ha resòlt, sa Direcció modificá es contengut des setmanari de manera que tots els séus afavoridós tròpiguen dins ell cada dissapte ses nòves fresques que més los interessin ó convengan. Aquest any qui vé tindrà també L'IGNORANCIA molts més corresponsals que no tenia y podrà doná conta de tot quant

pas dins Mallorca y de lo que convenga sebre de fóra Mallorca.

Ademés per remediá sa falta de publicació de Calendari, que no ha pogut du à èfecte per causes estèrnes à sa Direcció, cada número será una fuya des calendari de l' any qui vé, perque durá tots es Sants, festes, efemerides, noticies y coneixements interessants, referents à sa setmana pròxima siguent.

Tot axò sense perjudici de continuá còm fins aquí publicant pròsa y vers de amena literatura, articles humorístichs, covèrbs y porros-fuyes.

Per lo mateix à viure anám. Continuarèm, à despit de ses persones que mos volen mal, publicant aquest setmanari y contant en que es publich mos apoyara còm mos ha apoyat fins ara, y de passada donám les gracies à totes aqueiles bones persones que totduna que han sabut que perillava sa nòstra vida mos han dit ó enviat à dí que no desitjavan que morís una publicació que tant de bé havia fet y feya à sa Societat, y que contássem amb elles en tot y per tot; amb escrits y amb doblés. Repetim que los donám les gracies p' els séus cordials oferiments y farèm tots els esfòrsos que podrèm per satisfé els séus desitjos.

SA REDACCIÓ.

RECORTS D' UN BALL DE MÁSCARA.

ROMANS DEDICAT À MON AMIGA MARGALIDA.

Avuy, un fet vuy contá,
Lectora méua estimada,
Que convendría moltíssim
Qu' en bon sentit l' escoltasses,
Dispensant al mateix temps
De sa méua pòca gracia.
Dòncs posèm fil à la guya
Por no allargá sa rondaya.
Dues amigues fadrines
Que viuen casi veynades,
S'altre dia p' es carré,
Feren aquesta xarrada:

—¿No vendrás amb mí, Tonina,
Enguany à n' els balls de màscara?
—No, Sebastiana. —¿Perque?

—¡Oh! fieta, tench ma-mare
 Qu'en parlarí de tals balls,
 Ja 's pòsa tota enfadada.
 —Deixa fé s' ansia per mí;
 ¿Que prest la tendré ginada!
 ¿Y que no hey has estada may?
 —No, fieta; cap vegada.
 —¿No? ¡No sabs que còsa es bòt!
 —Si que 't crech, Sebastiana.
 —Allá veurás desfressats
 Qu' à tò de s' orquesta ballan
 Amb vestits tots plens d' adornos
 Que. . . ¡vaja! es una monada
 Altres xèrran, altres riuen,
 Altres que donan bromades,
 Amb unes còses més ¡fondes!!
 Qu' estaríes embambada.
 Allá trèuen ses breguetes;
 Allá destapan burafes;
 Allá hey ha sa llibertat
 De dí qualsevòl paraula.
 —¡Oh! que molt m' agradaria
 Anarhi, Sebastiana!
 Jò donaria una broma
 Que faria flamarada.
 —Bòno, ydò. Anèm à ca-téua
 Y jo heu deman à ta mare;
 Mos diu que sí; ja demá
 Pòts comensá à vení à casa
 T' enseñará de ballá
 Es mèstre que vé à enseñar-me.
 —¡Oh! Tiana, bé has pensat
 ¡Oh! si ginaves ma-mare!—
 Y següiren conversant
 Fins que foren arribades.
 S'en entraren, y enseguida
 Romp à devant na Tiana:
 —Mirau mestressa, qu' enguañy
 Jò fórt me som empenhada
 Que deixeu vení n' Antònia
 Amb jò dins es balls de màscara.
 —¿En aquesta mala escola?
 ¿En aquosts balls del diable
 Vòls qu' hey deix aná ma fiya?
 No heu cregues, Sebastiana.
 ¿A llòchs que tan sòls hey va
 Gent tan mal intencionada?
 ¿A llòchs que ocasió donan
 Per fé mal y esberrarse?
 ¡Ca! Tiana no t' hi empenes
 Que tateix será debades
 —¡Ah! mestressa, ¿que no veys
 Que vos han mal enterada?
 ¿Y allá quin mai pòden fé?
 —Jo no heu vuy sebre y s' acaba.
 —No vòl que me deverteixca
 Y vòl que sia una esclava;
 (Va respòndre na Tonina
 Qu' estava fent sa ploraya.)
 —Y si es perque te vuy bé.
 Vuy essé una bona mare;
 Y vuy també que tu sias
 Una doncella acertada;
 Y no que sies vayvera.
 Vuy qu' estigues retirada.
 T' he tenguda sempre neta
 Y no vuy qu' apleguis taques
 D' aquelles que no se llevant
 Amb sabó ni amb llexivada.
 —No tengueu ansia de rès;
 (Va respòndre na Tiana)
 Còm vos dieh...—No heu vuy y fóris
 ¿M' has entesa?—Si, un poch massa.
 (Digué partint tot depressa
 Anantsèn ben escaldada;)
 Y n' Antònia va quedá
 Plorinant devant sa mare.

Passa un dia, en passan dos,
 Passa tota sa setmana,
 Y encara na Tonineta
 Sa malicia li aguantava:
 Y sa mare, amb moxonies
 Malavetjava alegrarla;
 Mil còses li prometia,
 Alhaques d' or li comprava.
 Però rès de tot axò
 Cap mica la contentava,
 Sinó qu' estava molt triste
 Sense dirli cap paraula.
 Sa mare causada ja
 De veurerla emmorraxada
 Li va dí:—Tonina méua:
 ¿Y qu' es aquesta migraña?
 ¿Còm me mòstres tant d' enuith?
 ¿Quant me faras bona cara?
 —Quant me donareu es sí
 Per aná à n' es balls de màscara.—
 Y axí còm totes ses dones
 En girarsé son molt fáciles,
 —Ydò el te don; ¡li digné,
 Anirás en es ball, ¡vaja!...—
 Es inútil es pensá
 Que sentint eixa paraula,
 Es còr trist de na Tonina
 No axemplás ses séues aies.
 —Però t' advertieich (seguí)
 No 't vuy deixá dá una passa,
 Perque dins es fanch del mon
 Es molt fácil embrutarse:
 Si van esquitxos à tú
 Los te vuy pará amb mes faldes.
 —Teniu raho, sí, vendreu,
 Vendreu amb nòltros mamare.—
 Y enseguida s'en va aná
 Correns à ca sa veynada
 A contarli tota alegre
 Lo succehit en sa mare,
 En lo que va quedá aquella
 Contenta y assaeiada.
 Amb axò se posá aná
 Cada dia à s' enseñansa
 Axí còm havían resòlt
 Es día de sa xarrada.

Ja s' arregla es séu vestit
 D' una manera molt rara;
 S' en vé es día desitjat;
 Vé s' hòra, ja están mudades;
 Son partides cap al ball
 Ben alegros amb ses mares,
 Tan qu' elles sòls no sabían
 Lo que llavò los passava.
 Fent cansoneta los feyan
 Aqueix saluèl en veu baixa:
 —Allá cercarèm un pollo
 Que tenga bones butxaques;
 Ballarèm sa polca amb ell
 Quatre ó cinch ó sis vegades;
 Li farèm moltá xacòta,
 Y si es *dulces* no mos paga,
 Li donarèm una broma,
 Que ¡ay, Deu meu!...será ben blava.
 Però *dulces?* es segú
 Qu' en vendrèm ben carregades;
 Allá en regalan en gran
 A totes ses desfressades.—
 Y ses mares responian:
 —¿*Dulces?* que no sían agres.—
 Amb axò arriban; s' en entran;
 Y enseguida se departan
 Ses veyes à un racó,
 Y ses joves amb ses màscares:
 N' aplegan un cada una,
 Y ala envant bones ballades.
 Passan dues ó tres hòres,

Y de ballá están cansades,
 No havent encara rebut
 Aquells *dulces* qu' esperavan.
 N' agafan un d' aquells dos
 Qu' amb una d' elles ballava;
 Se pòsan à darli broma
 Y l' hey daren tant pesada,
 Que de rabia en aquell jove
 Els séus uys li espiretjavan.
 Toca las tres es rellòtge,
 —Basta de ball—(diu es Batle)
 Sa gent comènsa à buydá,
 Ses mares s' han axecades,
 Fan una seña à ses fiyes,
 Y surten totes plegades;
 Parteixen cap à ca-séua
 Cansades y marejades
 Anant ses joves bon tròs.
 Aderrera de ses mares,
 Per pò y ansia qu' aqueil
 De sa bromada donada
 No sospitás qu' eran elles....
 Mes ¡ay! ¡quin fet se prepara!
 Aquell los segueix derrera,
 Resòlt à prendre venjansa,
 Entran dins un carreró
 Que ningú més en passava,
 Aquell va de cap à elles
 Tot correns encès de rabia,
 Y à cada una los pega
 Una fórt bufatada.
 —¡Ay! mamare!!—(cridan elles,
 Caygant en terra allargades.)
 —¡Oh! Deu del Cèll! ¿qu' es axò?
 ¡Son elles!!—(cridan ses mares.
 Tornan arrera depressa
 Cap à elles assustades.
 —¿Qu' ha succehit? (las preguntan)
 Y no respònen paraula.
 —¡Ausili!! per Deu, ¡ausili!!
 (Cridan tot desesperades.)
 ¡Sebastiana!! ¡Tonineta!!
 ¡No respònen!! ¡Vèrge santa!
 Els veynats d' aquell contorn
 Ja d' es llit han voltat cama,
 Surten depressa à defòra
 A veure lo que passava.
 Amb sa claró d' uns quants lluus,
 Miran ses fiyes, ses mares,
 Les véuen plenes de sauch,
 Y mal de còr los agafa
 Uns corren à dú esperits,
 Altres aygo per reitarles
 Escucutan tot axò
 Y recebran sa paraula.
 Les axeean y à brasset
 Les entran dins una casa;
 Los preguntan qui ha estat,
 Y contestan que no heu sabèn.
 Les arreglan ses ferides,
 Les fan prendre calaguala
 Ses véyes de tant en quant
 Esclaman fent sa ploraya:
 —¡Quin ball heu tengut fietes!
 ¿Quins *dulces!* ¡qu' han estat d' agres!—
 Y n' Antònia responia:
 Sí, teniu raho, ma-mare!
 Per tot es temps de ma vida
 Crech que m' haurán afartada.

Tòca les quatre es rellòtge,
 Y à n' es llit les acompanyan,
 S' en vé es dia, y aquest fet
 Per tot es pòble s' escampa;
 Sí, per tot es un *rum-rum*
 Tothom, tothom d' elles parla,
 —Mes ne mereixen, (molts diuen,)
 Qu' hey tornen altre vegada.

Qui s' ho havia de pensa,
 Que fossen tan esgarrades,
 Y que à sa boca tenguessen
 Unes paraules tan agres.
 —(Còsa estraña! (els altres diuen)
 ¡Pareixian unes santes!—
 En fin tothom diu mal d' elles,
 Ja no tenen cap part sana,
 Sa mare de na Tonina
 Qu' es dóna molt delicada,
 Des sentiment de sa fiya
 D' essè des pòble xarrada,
 Ran des llit sense parà
 Plòra molt desconsolada,
 Diguentli:—¡Ah, Tonineta!
 Tú ja estás del tot tudada!
 Sí, y eres una poncella
 Quant te tenia guardada
 Amb un color, y aroma
 Qu' à sa gent embalsamaves;
 Te vaitx du per dins un fanch
 Y hey caygueres!! ¡Oh, desgracia!
 Y ara aquella coloretta
 Tan encesa s' ha apagada
 Y aquell perfum d' honradès,
 A dins es fanch lo dexares,
 T' omplites tota d' esquitxos
 Què fan olor qu' entabana—
 —Teniu rahó, (li diu sa fiya
 Plorant també); ¡Oh, mamare!
 Tal no haguera succehit
 Si vos hagués escoltada:
 Teniau rahó quant deyau
 Qu' aquests balls son del diable,
 Llòchs que donan ocasió
 Per fer mal y esbarrarse.—

FEROSTAS.

MÀCSIMES

À N' ELS FADRINS Ó INOCENTS, QUE VULGAN
 DEIXÀ DE FÉ FESTA L' ANY QUI VÈ EL
 DIA 28 DE DECEMBRE.

1.ª No confongues may ses espècies.
 Una còsa es s' amor y s' altre es vici.
 Es primé l' has de courá, y es segon
 l' has de cremá.

2.ª Si 't vòls casá aquest any qui vé,
 comana à Deu, que te fassa coneixe s' at-
 lòta que més te conmdga el còr. L' has
 de cercá, sense cercarlè. En trobarnè
 una que t' enpegayeixca y te fassa pèr-
 dre sa paraula, y que tú no la 't gòses
 mirá perque no 's tema de que t' ha fet
 sensació, aquella es una de ses bònes
 per tú.

3.ª Procura conquistá es séu còr amb
 so téu bòn comportament y amb res més.
 En veurerlè que 't fuitx y torna verme-
 ya; y còm qu' à tú te despreciahi, al
 temps qu' está amable amb sos altres,

y fa còm que no ferte cás; bona seña.
 Maldement axò t' ennitx, bé va la còsa.
 No síes cègo còm molts altres que n' hi
 há que vòlen qu' elles fassen ridicu-
 leses. En aquestes ocasions son moltes
 ses que pintan lo que no és, y per co-
 neixe la veritat no hey ha més que mirá
 sa pintura à s' en revés.

4.ª Feys qu' aquesta conquista dur.
 Axò heu lograreu essent prudents, fentli
 obsèquis delicats, tenintli totes ses aten-
 cions degudes y no aficantvoshi massa,
 ni fé ostentació ó alarde de ses mirades
 y sonrises que vos envihi.

5.ª Quant cercareu s' atlòta que vos
 convé no heu fassau coneixedó. Ningú
 ha de sebre qu' es lo que cercau, perque
 no vos posassen devant la vista qualque
 albaca falsa.

6.ª Cohiu tots els antecedents que
 trobareu escampats dins ses boques d' els
 séus coneguts, sobre ses séues incli-
 nacions, conducta, y ocupacions; y sob-
 re sa de sos pares, ávis, tios y ger-
 mans; per coneixe bé s' arjila amb que
 féren ses òlles d' aquesta cubertora que
 cercau per sa vòstra olleta.

7.ª Procurau no trobarhi dins el séu
 arbre ni perduts, ni jugadós; ni despreoc-
 upats, ni beatos; ni lòcos, ni beneys;
 ni tísichs ni escrofulosos; ni amb mal
 de Sant Victor, ni amb mal de Sant Pau.

8.ª Procurau que s' atlòta triada sia
 d' es vòstro bras, tan rica ó tant pòbre
 còm vòltros; y si no pòt essè, cercaulè
 més pòbre que rica y procurau baixar-
 vós y fervós igual à ella amb bens de
 fortuna.

9.ª Escolliuè que sia dòcil en pri-
 mé llòch, modesta y sense cap casta de
 pretensions, y temerosa de Deu sense
 ostentació de beatura.

10.ª Que sia de cara y fesomia agra-
 dable y hermosa, perque sa cara es el
 miray de s' ànima. Que sia sana per teni
 ni fortaleza per sufrí lo qu' ha de vení.
 Que sia ben tayada: còs mal garbat no
 sòl tení totes ses qualidats necessaries
 per conservarsè amb salut.

11.ª No la cerqueu estremosa en res;
 ni en so adornarsè; ni en so conversá,
 ni en so riure, ni en ses diversions, ni
 en ses visites.

12.ª Per conquistá del tot es séu cò,
 no n' heu de volè coneixe ni mirarnè
 d' altre. Sempre ha de veure que teniu
 s' atenció posada demunt ella y que no
 gosau acostarvoshi. Ni massa lluny per
 no pareixe aturat, ni massa apròp per no
 alarmarsè ó ambafarlè. Ses còses han de
 vení per graus; y sa més bòna per esti-
 marvós bé, es aquella que no comensa
 à demostrá estimació fins després de ce-
 lebrat es matrimoni.

13.ª Per fé més via y aná mes segu,
 procurau no ferli cap favó, ni donarli
 cap gust abans de qu' ella l' haja desit-
 jat y vos ho haja donat à comprendre;
 ménos amb alló que li pòt doná honra ó
 profit, en lo qual vos heu d' anticipá
 sempre sense vanagloriarvosnè.

14.ª Un' atlòta franca que riu amb
 tothom sense ecsageració dona pròves de
 senzillès y de que no pensa mal. Y aquell
 que no pensà mal es perque no òbra mal.

15.ª Un' atlòta altiva també dú bòna
 seña, perque moltes vegades aquesta al-
 tiva significa qu' ha estat sitiada, y
 qu' ella s' ha vista obligada à axeca
 aquesta murada entre ella y el mon.

16.ª Per acabá vos dire: Qu' aquell
 que persegueix ses atlòtes, aquest s fu-
 jan d' ell; y qui fuitx d' elles sòl essè
 es qu' elles més alaban y més desitjan;
 perque ses dònes vòlen que s' homo sia
 molt agut per elles y molt beneyt per
 ses altres, viu per elles y torpe per tot-
 hòm, un sant per elles y un dimoní per
 totes ses altres dònes; lo qual vòl dí que
 cercan per marit aquell que 'n tenirla à
 ella, saben que prescindirà de totes ses
 altres, y que totes ses altres prescindirán
 d' ell.

PEP D' AUBEÑA.

XEREMIADES.

A Ciutat, sa nit des dissapte passat
 hey va havè un soscayre gròs. Es ves-
 pre que fé aquella fòrta ventada se pegá
 fòch un barco y no quedá res d' ell y còm
 es vent movia sa gròssa flamarada que
 feya vá fé partícipes des séu desastre
 à altres barcos veynats qu' haurán de so-
 frí compostures bònes.

De pòch ensá aquests incèndis se mul-
 tiplican y un no sap à què atribuirlos.
 Sa malicia natural de s' homo al punt hey
 pren part y diuen uns: Axò es estat fet
 apòsta y altres que no. Qui heu atribueix
 à un estèrn, qui à son amo mateix, y casi
 may se pòt afina s' origen de s' incendi.
 S' origen nòltros el sabèm y consisteix
 amb sa massa confiança ó amb so des-
 cuyd. Amb sa massa confiança perque
 no se dictan aquelles ordes severes d' una
 bòna vigilancia, confiats en que no hey
 haurá res de non; y si hey hagués... els
 seguros pagarlan. Amb so descuyd per-
 que no hey ha incendi casi qu' à n' els
 primés moments no se puga apagá amb
 una sòla jerra d' aygo. ¡Quants son els
 que quant se colgan deixan es llum en-
 cès! ¡Quants son els que se retiran des
 cuarto de xemènaya y deixan qu' es fòch
 s' aboleixca per sí mateix! ¡Quants que
 deixan els mistos à llòure! ¡Quantes cuy-
 neres que deixan es fòch en els fogons y
 ja s' apagará totsòl! Tants de fets podriam
 citá que no acabaríam may.

Y els efectes fatals d' un incendi no
 son per l' amo sinó qu' en participan els
 veynats y tot es vecindari, ocasionant
 sustos à ses families, calorades à n' els
 homos, feynes escusadores à n' els em-
 pleats y trastorns que devegades son cau-
 sa de malalties y de la mòrt per qualcu.

S' es mesté veure còm posám un re-
 mey en aquest mal perque els incèndis,

sían de barcos, sían de cases, sían de edificis públichs, sían de garberes. no se reproduexcan tan sovint.

*
**

Es número qu' ha trèt sa rifa gròssa diuen qu' es el 14292.

*
**

Els glosadors que foren premiats en lo Certámen d' enguañy, celebrat en honra de la Inmaculada Concepció, que no hajan rebut encara el séu prèmi, pòden presentarsè à sa Direcció d' aquest setmanari (Moliners, 12) á recullir-lo.

*
**

Continuám douant à conèixe sa altura à que se tròba sa literatura mallorquina en castellá referent à aguinados del present any.

CABALLERO:

Hoy que del Salvador es el día,
Yo sirviente en este casino
Le felicito y le digo
Lo disfrute con alegría,
Con todos viva en armonía,
Tacto tengo en el mandar,
Salud siempre y bien estar
Dinero mucho en el bolsillo,
Sea de todos bien querido
Y la gloria llegue alcanzar.

Aguinaldo con salero
Quiero á todos presentar
Por ver si podré comprar
Algun pollito ligero,
Que soy un pobre barbero
Os lo digo con razon
Que para comprar turrón
Se necesita dinero.

Estoy muy agradecido
De los que vienen aquí,
Por esto es quiero servir
Con un mirar atrevido,
Mi obligación he cumplido
Entregando este papel,
Vosotros quedad con él
Y con salud buen amigo.

Las fiestas de Navidad,
De Pascua y Carnaval,
Juntos todos por igual
Pasemos con humildad.

* Los porteros
Del Teatro-Circo Balear,
Nos presentamos á Vdes.
Muy galantes caballeros
Un favor á reclamar.

Entre pavos y gallinas
Mucho turrón y jerez
Esperamos esta vez
Tendremos con las propinas.

En Pascuas de Navidad
Sin un cuarto en el Bolsillo
A V. que le cante el grillo
Aguardo una voluntad.

PRONOSTICH PER LA SETMANA QUI VÉ.

Dimenge 23 Decembre de 1884.

LA FESTA D' ELS SANTS INNOCENTS MARTIRS.

Coménsa sa novena d' els Reys. Ses Coranthores acaban à ses Tereses, à l' Hospital y à Sant Francesch.

L' any 1514 es ví anava à 11 dinés es cortí, ó sia à ménos de maya sa cuarta.

—
Dilluns 29.

SANT TOMAS CANTUARIENSE BISBE Y MARTIR.

Coménsan Coranthores à Sant Nicolau en acció de gracies al Altíssim.

El mateix any, un aniversari per la Reyna, dins un convent de frares, va costá 2 lliures 5 sous ó sían uns 50 reals.

—
Dimars 30.

SANT SABINO BISBE Y MARTIR.

Ses Coranthores segueixen à Sant Nicolau.

El mateix any, sa dida de l' infanta tenía de mesada unes sèt pessetes.

—
Dimecres 31.

SANT SILVESTRE Y SANTA COLOMA.

Ses Coranthores acaban à Sant Nicolau.

Avuy es s' aniversari de la Conquista de Mallorca. Fa 655 anys qu' els cristians entraren dins Palma fent gran mortandat en es carré de Sant Miquel.

—
Dijous 1 de Jané del any 1885.

LA CIRCUNCICIÓ DEL SEÑOR Y EL DOLCISSIM NÒM DE JESUS; Y ELS 30 SOLDATS SANS MARTIRS.

Ses Coranthores enguañy coménsan à La Sèu.

L' any 1882 se celebrá un gran ball de *traje* dins Palma.

—
Divendres 2.

S. ISIDORO BISEE Y MARTIR Y STA. TEODORA

Ses Coranthores segueixen à La Sèu.

L' any 1825 fonch creat Bisbe Don Antòni Perez de Hiries.

—
Disapte 3.

S. DANIEL Y S. ANTERO PAPA, MARTIRS Y SANTA GENOVEVA.

Ses Coranthores acaban à La Sèu.

L' any 1526 el Rey En Jaume tercé entrá dins el Rosselló.

Tenda d' articles d' escriptori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER, CADENA DE CORT, 11, PALMA.

Sa fa sèbre à n' es públich qu' à ca dits señors, s' hi trobará un preciós surtit de **chromos** y **targetes de felicitació**, de lo milloret qu' es fá y à uns preus arretgladíssims.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Sa sòlfa té sèt punts.*
SEMBLANSES.—1. *En que té oentaya.*
2. *En que venta.*
3. *En que seu demunt foch.*
4. *En que ja sedes.*

XARADA.—*Po-mà.*
PREGUNTA.—*De tres: un per Pasco, un per Nadal y un de tot s' estiu.*

CAVILACIÓ.—*Frasquet.*
FUGA.—*Comptes si te feyas contes De no fé contes antl Comptes m' ho haguesses dit Y hágués fet altres contes.*
ENDEVINAYA.—*Un piano.*

—
GEROGLIFICH.

2 + 2 = 4

—
SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una somera à un ase?
2. ¿Y un pané à un còu?
3. ¿Y una bleda à un espinach?
4. ¿Y enguañy l' any qui vé?

—
XARADA

*Primera es dó musical;
Dos, tres, mingo de billá;
¿Domingo es tot: ¡¡Heu será!!
Ja la tench ¡¡Ja. Ves que tal!!*

—
PREGUNTA.

¿Quin dia deuern fé festa els ignorants de bona lley?

—
CAVILACIÓ.

DOBLA DE VINT.

Compòndre amb aquestes lletres una moneda d' òr gròssa y qu' à n' el dia s' ha feta fugisera.

—
FUCA DE CONSONANTS.

A, E, I, O, U.

—
ENDEVINAYA.

Avina, escolta, Roseta:
¿Saps quin es aquella flò
Que té un parfum tan bò
Quant es y tot poncelleta?
—Flò des méu nòm. ¡¡Mu-mareta,
'Vuy l' he endevinada jò!!
Aquesta Colecció, apropiada p' el dia d' els Innocents, la mos ha remesa

MESTRE GRINOS.

27 DEZEMBRE DE 1884

Estampa de sa Viuda y Nys de D. P. J. Gelabert